

Vlaams
Parlement

stuk **1102** (2010-2011) – Nr. 6
ingediend op 20 juni 2011 (2010-2011)

Ontwerp van decreet

houdende vaststelling van de algemene regels
waaronder in de Vlaamse Gemeenschap
en het Vlaamse Gewest
periodieke plan- en rapporteringsverplichtingen
aan lokale besturen kunnen worden opgelegd

Verslag

namens de Commissie voor Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur,
Decreetsevaluatie, Inburgering en Toerisme
uitgebracht door mevrouw Karin Brouwers

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: mevrouw Annick De Ridder.

Vaste leden:

mevrouw Karin Brouwers, de heren Jan Durnez, Ward Kennes, Jan Verfaillie;
de heren Stefaan Sintobin, Joris Van Hauthem, mevrouw Linda Vissers;
de heer Marnic De Meulemeester, mevrouw Annick De Ridder;
de heer Kurt De Loor, mevrouw Els Robeyns;
de heren Lieven Dehandschutter, Willy Segers;
de heer Peter Reekmans;
de heer Bart Caron.

Plaatsvervangers:

mevrouw Vera Jans, de heer Jan Laurys, mevrouw Valerie Taeldeman, de heer Johan Verstreken;
de dames Katleen Martens, Marleen Van den Eynde, de heer Wim Wienen;
de heer Marc Vanden Bussche, mevrouw Marleen Vanderpoorten;
de heer Steve D'Hulster, mevrouw Fatma Pehlivan;
de heer Bart De Wever, mevrouw Lies Jans;
mevrouw Patricia De Waele;
mevrouw Mieke Vogels.

Toegevoegde leden:

de heer Christian Van Eyken;
de heer Karim Van Overmeire.

Stukken in het dossier:

1102 (2010-2011) – Nr. 1: Ontwerp van decreet
– Nr. 2 t.e.m. 5: Amendementen

INHOUD

1. Toelichting door de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand	4
1.1. Situering.....	4
1.2. Concrete aanpak via de lokale beleids- en beheerscyclus	4
1.3. Toepassingsgebied	5
1.4. Aansluiting bij de lokale beleidspraktijk.....	5
1.5. Implementatietraject.....	6
1.6. Besluit	6
2. Algemene bespreking	6
2.1. Vragen en opmerkingen van de commissieleden	6
2.1.1. Tussenkoms van de heer Sas van Rouveroj.....	6
2.1.2. Tussenkoms van mevrouw Linda Vissers	6
2.1.3. Tussenkoms van de heer Jan Verfaillie	6
2.1.4. Tussenkoms van de heer Bart Caron	7
2.1.5. Tussenkoms van de heer Kurt De Loor.....	8
2.1.6. Tussenkoms van de heer Marnic De Meulemeester	8
2.1.7. Tussenkoms van de heer Joris Van Hauthem	9
2.1.8. Tussenkoms van de heer Lieven Dehandschutter	9
2.2. Antwoorden van de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand	10
2.3. Replieken van de commissieleden met antwoord van de minister	11
3. Artikelsgewijze bespreking	12
4. Eindstemming	25
Gebruikte afkortingen	26
Tekst aangenomen door de commissie	27
Bijlage: Brief van 7 juni 2011 van de commissievoorzitter aan de parlementsvoorzitter met betrekking tot de behandeling van de sectorale decreten.....	31

De Commissie voor Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Decreetsevaluatie, Inburgering en Toerisme besprak op 24 en 31 mei en 7 juni 2011 het ontwerp van decreet houdende vaststelling van de algemene regels waaronder in de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest periodieke plan- en rapporteringsverplichtingen aan lokale besturen kunnen worden opgelegd.

1. Toelichting door de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand

1.1. *Situering*

De *minister* merkt op dat de Vlaamse Regering grote ambities koestert op het vlak van de verbetering van de efficiëntie van de overheid, zowel van de lokale besturen als van de Vlaamse overheid. In ieder geval wil men ook het planmatig werken behouden.

Met dit ontwerp van decreet wil de regering een substantiële bijdrage leveren tot het doorvoeren van het principe van subsidiariteit. De mogelijkheid van samenwerking en subsidieverlening blijft behouden, maar er komt meer beleidsvrijheid voor de lokale besturen. Vlaanderen zal meer kaderstellend optreden.

De minister brengt in herinnering dat de ambitie om tot planlastverlaging te komen al in 1999 voor het eerst geformuleerd werd in het pact tussen de lokale besturen en de Vlaamse overheid. Het kerntakendebat van 2003 had evenzeer aandacht voor de plannings- en rapportagelasten en ook het regeerakkoord 2004-2009 bevatte een voornemen om die lasten aan te pakken. Tot slot deed ook de Commissie Efficiënte en Effectieve Overheid (rapport mei 2009) een aanbeveling met het oog op een drastische reductie van de plan- en rapporteringsverplichtingen.

Het huidige regeerakkoord bepaalt het volgende: “In het kader van de planlastvermindering komen we tot een legislatuurplan, waarbij outputcontrole en benchmarking mogelijk is. De verschillende plannen die de lokale en provinciale besturen nu maken verdwijnen en worden geïntegreerd in dit meerjarenplan.”.

De Commissie Efficiëntiewinst voor Lokale Besturen heeft in haar rapport van mei 2010 gevraagd snel werk te maken van een decreet Planlastvermindering en bijbehorend implementatietraject. Er werd een inventaris opgemaakt waarin veertien bestaande regelingen met plan- en rapporteringsverplichtingen werden opgelijst. De ambitie om tot planlastverlichting te komen maakt ook deel uit van het witboek Interne Staatshervorming.

1.2. *Concrete aanpak via de lokale beleids- en beheerscyclus*

Men wil komen tot een heroverweging van het bestuurlijk optreden in Vlaanderen, gericht op meer efficiëntie, meer subsidiariteit en een meer kaderstellende (en minder betuttelende) Vlaamse overheid.

Een en ander kan niet los worden gezien van het besluit van de Vlaamse Regering van 25 juni 2010 op de lokale beleids- en beheerscyclus. Dit is een basisvoorwaarde voor de vermindering van de plan- en rapporteringslast. Het bepaalt voor alle gemeenten, OCMW's en provincies de wijze van opmaak van de meerjarenplanning, het budget en de jaarrekening. In deze instrumenten is er een koppeling van financiële informatie (kredieten en gerealiseerde uitgaven) aan niet-financiële informatie (beleidsvelden, beleidsdoelstellingen, actieplannen). De regeling zal algemeen van toepassing zijn vanaf 1 januari 2014. Sinds 1 januari 2011 wordt er in twintig pilootbesturen proefgedraaid.

De nieuwe gemeentelijke bestuursperiode vanaf 2013 zal dus kunnen starten met een nieuwe lei.

1.3. Toepassingsgebied

De regeling is van toepassing op alle Vlaamse regelgeving die periodieke (niet-éénmalige) plan- en rapporteringsverplichtingen oplegt aan lokale besturen. Meestal, maar niet noodzakelijk, gaat het om regelgeving gekoppeld aan een subsidiestroom. De regeling heeft bovendien betrekking op veertien sectorale decreten, zoals geïnventariseerd door de Commissie Efficiëntiewinst voor Lokale Besturen.

De regelgeving is niet van toepassing op de lokale besturen in Brussel.

Het betreft een ‘kaderregelgeving’ met een verplichtend kader die impliceert dat veertien sectorale regelgevingen moeten worden aangepast. De minister hoopt dat bij de parlementaire behandeling van de sectorale regelgevingen in kwestie gewerkt kan worden met gemengde commissies, zodat de aanpassingen aan de sectorale regelgevingen vanuit de commissie bevoegd voor Binnenlands Bestuur kunnen worden opgevolgd. Op die manier zou een zekere uniformiteit van aanpak kunnen worden bereikt.

1.4. Aansluiting bij de lokale beleidspraktijk

Er is een afstemming in de tijd op de lokale bestuursperiode. Planning of subsidiëring kan enkel worden toegepast bij het begin (een eerste maal in 2014) en in het midden (een eerste maal in 2017) van de lokale cyclus. Op 30 oktober 2012 moeten, voor elk beleidsveld waar de Vlaamse overheid plan- en rapporteringsverplichtingen eventueel gekoppeld aan subsidies oplegt, de Vlaamse beleidsprioriteiten en de hoogte van het subsidiebedrag bekendgemaakt worden. In 2013 volgt de opmaak en goedkeuring door de raad van de lokale meerjarenplanning. Op 15 januari 2014 wordt de meerjarenplanning (doelstellingen en acties) overgemaakt aan de Vlaamse overheid. Op 30 april 2014 deelt de Vlaamse overheid mee of het plan is aanvaard met aanduiding van de hoogte van het subsidiebedrag waarop de gemeente kan rekenen.

Het decreet beoogt een evenwicht tussen de belangen en aspiraties van de lokale besturen en die van de Vlaamse overheid. Er wordt meer beleidsvrijheid voor de lokale besturen gecreëerd. De Vlaamse overheid formuleert haar ‘Vlaamse beleidsprioriteiten’ op een ‘hoog’ (niet-gedetailleerd of betuttelend) niveau. Lokale besturen kunnen hier uitwerking aan geven. De Vlaamse beleidsprioriteiten hebben betrekking op te verrichten acties/te leveren prestaties, niet op inputelementen zoals aard van in te zetten personeel of de specifieke interne organisatie.

De afstemming op de reguliere lokale beleids- en beheerscyclus impliceert dat er geen apart plan kan opgelegd worden door de Vlaamse overheid. De lokale engagementen worden geïntegreerd in de reguliere meerjarenplanning (opsomming doelstellingen en actieplannen en voorziene uitgaven/inkomsten). Er is evenmin een verplichte aparte jaarlijkse rapportering. Ook daar is sprake van integratie van de rapportering, en wel in de reguliere jaarrekening (gerealiseerde uitgaven/inkomsten per doelstelling en actieplan).

De Vlaamse Regering maakt het totale subsidiebedrag (en de verdelingscriteria onder de gemeenten) op voorhand bekend. Het gaat om een principieel engagement; de annaliteit van de begroting blijft gelden.

De mogelijkheid tot het vragen van medewerking van lokale besturen in het kader van sectorale subsidiestromen blijft behouden. De Vlaamse Regering kan om de drie jaar haar beleid evalueren. Ze kan nieuwe beleidsprioriteiten in een bepaalde sector formuleren (of stopzetten), de beleidsprioriteiten (her-)formuleren, de hoogte van de subsidies evalueren.

Er zijn vaste data voor de uitbetaling van de subsidies met het oog op een optimaal thesauriebeheer. De Vlaamse Regering kan toch nog bepaalde zaken eisen, zoals bijvoorbeeld een bepaalde mate van cofinanciering door de lokale overheid of het bewijs dat de lokale overheid de lokale stakeholders heeft betrokken bij de opmaak en formulering van de lokale doelstellingen en actieplannen.

In het ontwerp zijn bepalingen opgenomen inzake terugvordering wanneer een lokaal bestuur onvoldoende heeft aangetoond dat de doelstellingen zijn nagestreefd.

1.5. Implementatietraject

Heel wat sectorale regelgeving zal aan de bepalingen van de kaderregelgeving moeten worden aangepast. In het najaar van 2011 worden hieromtrent de nodige beslissingen genomen door de Vlaamse Regering en in het voorjaar van 2012 kunnen de ontwerpen van decreet aan het Vlaams Parlement worden voorgelegd.

De uitwisseling van gegevens (plannen en rapporteringen) zal op elektronische wijze gebeuren (van het lokaal bestuur naar de centrale databank bij het Agentschap voor Binnenlands Bestuur).

Voor wat de verdere politiek-administratieve voorbereiding betreft, gebeurt in 2011-2013 de verdere invoering van de lokale beleids- en beheerscyclus. In oktober 2012 volgt een eerste formulering door de Vlaamse Regering van nieuwe ‘Vlaamse beleidsprioriteiten’ en eventueel daaraan gekoppelde subsidies.

1.6. Besluit

De minister meent dat dit decreet een cultuuromslag zal teweegbrengen bij de lokale besturen en de Vlaamse overheid. Het zal door een inperking van administratieve lasten ook een besparing mogelijk maken van naar schatting 40 miljoen euro. Het zal leiden tot een grotere transparantie gekoppeld aan de lokale beleids- en beheerscyclus en laat toe te komen tot een grotere mate van subsidiariteit en meer autonomie voor de gemeenten.

2. Algemene bespreking

2.1. Vragen en opmerkingen van de commissieleden

2.1.1. Tussenkoms van de heer Sas van Rouveroi

De heer *Sas van Rouveroi* meent dat de minister op bekwame wijze voortbouwt op de aanzetten van zijn voorganger Keulen in de vorige bestuursperiode. Hij herinnert ook aan het voorstel van decreet van de heer De Meulemeester (*Parl. St. Vl. Parl.* 2008-09, nr. 2177/1), dat toen echter de eindstreep niet haalde omdat vooral de sp.a op de rem ging staan, al erkent de spreker dat het betreffende lid niet langer tot die fractie behoort. Hoewel men een aantal amendementen klaar heeft, is Open Vld enthousiast over het ontwerp, dat men dan ook zal goedkeuren.

2.1.2. Tussenkoms van mevrouw Linda Vissers

Mevrouw *Linda Vissers* vindt dat het ontwerp een evenwichtig kader van mooie principes biedt. Het grote werk moet echter nog beginnen. Hoe zal de informatiecampagne met betrekking tot de beleids- en beheerscyclus verlopen? Wat doet de minister als een van zijn collega's voor diens sector weigert om de betrokken regelgeving in overeenstemming te brengen met dit ontwerp van decreet? Voorts peilt zij naar de argumentatie waarom het inburgeringsbeleid niet binnen het toepassingsgebied valt. Ook VLABEST heeft dit opgemerkt. Tot slot vraagt de spreker zich samen met VLABEST af waarop, in vergelijking met eerdere teksten, de gewijzigde timing van planning en rapportering is gebaseerd.

2.1.3. *Tussenkoms van de heer Jan Verfaillie*

De heer *Jan Verfaillie* somt een aantal voorbeelden op van de vele plannen die lokale besturen moeten opstellen: jeugdwerkbeleidsplan, milieubeleidsplan, leegstandinventaris, inventaris onbebouwde percelen, mobiliteitsplan, veiligheidscharter, beleidsnota OCMW, globaal signalisatieplan, planning rioolinfrastructuur enzovoort. Men schakelt daarvoor dure studiebureaus in, die de plannen soms gewoon kopiëren.

Het lid geeft toe dat de eerste aanzet met het oog op planlastvermindering van minister Keulen kwam, maar de verkiezingen hebben de landing verhinderd. Hij onderstreept het belang van de opname van het voornemen tot planlastvermindering in het huidige regeerakkoord, waardoor alle meerderheidspartners weten waaraan zich te houden.

De vermindering van de planningsverplichtingen, die de lokale besturen indirect uitgaven bespaart, loopt vooruit op doorbraak nr. 8 uit het witboek Interne Staatshervorming. De CD&V-fractie is overtuigd dat die verduidelijking en vereenvoudiging in de lokale besturen op gejuich zal worden onthaald, op voorwaarde dat de veertien sectorale decreten effectief in die geest aangepast worden. Het lid rekent erop dat de bespreking telkens gebeurt in een gemengde commissie, dus met deelname van de Commissie voor Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Decreetsevaluatie, Inburgering en Toerisme, waarbinnen hij grote eensgezindheid vaststelt om tot een akkoord over de planlastvermindering te komen.

2.1.4. *Tussenkoms van de heer Bart Caron*

De heer *Bart Caron* neemt een dubbele houding aan. Enerzijds begrijpt en deelt hij de probleemanalyse: de planbelasting is te groot. Hij werkte tijdens de vorige legislatuur zelf mee aan de vermindering ervan in een aantal sectoren. Hij diende zelfs een voorstel van decreet in om voor sectoren als Cultuur, Jeugd, Sport en Toerisme mogelijk te maken dat gemeenten vrijwillig kiezen voor een plan, maar enkele partijen uit de vorige meerderheid vonden dat toen te vergaand. Het lid erkent ook de verdiensten van de heren Keulen en De Meulemeester.

Anderzijds leert de ervaring dat de planning een belangrijke rol heeft gespeeld in de strijd om sectoren als Cultuur, Jeugd en Sport op de gemeentelijke beleidskaart te zetten. De heer Caron geeft de decretale regeling van het jeugdwerkbeleidsplan in 1993 als voorbeeld, met haar bijhorende financiële wortel, waarop sindsdien vrijwel alle Vlaamse gemeenten ingingen. Deze stimulans deed gemeenten bewust een actief beleid voeren in sectoren waar ze dat voorheen niet deden. Maar intussen zijn de tijden veranderd. De – op zich ontegensprekelijke – verdienste van dergelijke sectorale plannen ligt in het verleden.

En passant wijst hij er de heer Verfaillie op dat het fenomeen van de studiebureaus zich vooral voordoet in harde sectoren als Mobiliteit. In de andere sectoren heeft de planning integendeel gezorgd voor de inzet, dynamiek en betrokkenheid van veel mensen. Het zijn vooral de harde sectoren met hun gedetailleerde regels die veel technische expertise vereisen, die de boel verziekt hebben. Twee weken geleden nog bevestigde een onderzoek van de K.U.Leuven over het effect van cultuurbeleidsplannen dat de planning in die sector niet als een last wordt ervaren.

Maar ook de nieuwe beleids- en beheerscyclus wordt positief onthaald, wat voor het lid een belangrijk signaal is. De beleids- en beheerscyclus kan bijdragen tot een beter en geïntegreerd beleid. Hij wil de afschaffing van alle plannen accepteren als die cyclus van hoge kwaliteit is in alle beleidsdomeinen. Dat betekent dat in het managementteam van gemeenten ook zachte sectoren als vrije tijd moeten vertegenwoordigd zijn en dat er voor die sectoren aandacht is in de strategische planning en acties.

De heer Caron vindt dat het ontwerp te zwak uitvalt op het vlak van participatie van burgers, stakeholders, verenigingsleven en middenveld. Het maatschappelijk debat mag niet

samen met de plannen verdwijnen. Voorts waarschuwt hij dat de focus op resultaten in de plaats van op mensen en middelen niet altijd een vooruitgang is. Hij stelt ook vast dat er geen plaats is voor het parlement om mee te discussiëren over de beleidsprioriteiten, die exclusief door de regering worden vastgelegd. Volgens het lid is meer dan ooit over die keuze een tegensprekelijk debat nodig.

Volgens de heer Caron kan de rapportering met nog veel minder papier dan wat thans in het ontwerp voorligt. Hij dringt er bij de minister op aan om het onmogelijk te maken dat kwaadwillige diensten of besturen met opzet allerlei rapportagedocumenten aanvragen bij lokale besturen.

Tot slot accepteert de heer Caron niet dat ministers het voorliggende aangrijpen om nu al inhoudelijke, sectorale koerswijzigingen door te voeren zonder dat dit voorwerp is geweest van politieke discussie of decreetwijziging, en geeft daarbij de investering in rioleringen als voorbeeld. Dat is een politieke keuze en die kan in dit stadium eigenlijk nog niet gemaakt worden. Het Planlastendecreet legt de procedurele spelregels vast tussen Vlaanderen en de lokale besturen en daar moet het bij blijven.

2.1.5. Tussenkoms van de heer Kurt De Loor

De heer *Kurt De Loor* stelt een grote consensus vast. Het grote verschil met de vorige legislatuur is dat er toen inzake planlastverlaging geen resultaat voorlag en nu wel. Het past in het kader van het witboek Interne Staatshervorming, dat door de regering op 8 april 2011 is goedgekeurd. Het lid waardeert de geïntegreerde en meerjarige aanpak, de sturing op hoofdlijnen, de afstemming en vooral het volwassen en volwaardige partnerschap tussen de verschillende bestuursniveaus. Een en ander zal een cultuurverandering vergen, niet in het minst bij de Vlaamse overheid.

Ook de talrijke adviesverleners blijken voorstander van planmatige werking, en zij onderstrepen het belang van het participatief proces. Het lid suggereert om het ontwerp op dat vlak nog aan te scherpen. De hervorming mag de lokale besturen geen vrijgeleide voor dagjespolitiek verlenen, maar moet hen integendeel een visie op lange termijn doen ontwikkelen.

Erg verregaand vindt hij artikel 12, §2. De Vlaamse Jeugdraad en de SARC pleiten in hun advies voor een voorafgaande doorlichting van de sectorale regelgeving.

Tot slot meent de spreker dat men van planlast tot planlust moet evolueren, waarbij ieder zijn rol kan spelen. Hij verwijst naar het primaat van de politiek, maar het participatieve proces blijft evenzeer noodzakelijk. Evenwicht tussen gemeentelijke autonomie en Vlaamse aansturing is het ultieme doel.

2.1.6. Tussenkoms van de heer Marnic De Meulemeester

De heer *Marnic De Meulemeester* is het ermee eens dat de planlast voor de lokale besturen te groot en te weinig gecoördineerd is. Door het gedetailleerde karakter worden zij gereduceerd tot uitvoeringsorganen van het Vlaamse beleid. Sinds 2003 proberen opeenvolgende regeringen en parlementen dit te verhelpen. Open Vld hoopt dat de nieuwe lokale beleids- en beheerscyclus al op 1 januari 2013 van start kan gaan, bij het begin van de nieuwe gemeentelijke bestuursperiode.

Open Vld zal bij amendement voorstellen dat de Vlaamse overheid bij lokale planning en subsidieaanvragen geen bijkomende documenten mag vragen. De meerjarenplanning moet volstaan. Voorts moeten de beleidsprioriteiten van de Vlaamse Regering op een voldoende hoog niveau gedefinieerd worden, zodat lokale en provinciale besturen meer zijn dan uitvoeringsagentschappen en hun eigen beleid op maat kunnen invullen.

Het ontwerp biedt een lovenswaardig principekader dat, mede dankzij de lange voorbereiding, door de meeste partners wordt gesteund. De grote vraag blijft wel of men alle andere, noodzakelijke sectorale decreetswijzigingen tijdig rond krijgt. Zo niet, dreigen de bestaande regelingen met het voorliggende in conflict te komen.

Het ontwerp, dat heel veel elementen bevat van een eerder voorstel van decreet, kan de werking van steden en gemeenten alleen maar ten goede komen, besluit de heer De Meulemeester.

2.1.7. Tussenkost van de heer Joris Van Hauthem

De heer *Joris Van Hauthem* heeft een bedenking bij het grote werk dat nog moet gebeuren. Het is logisch dat het beleidsinstrument van de sectorale subsidiestromen blijft bestaan, maar brengt dit tegelijk niet het gevaar met zich mee dat ministers langs deze achterpoort de planlast laten bestaan? Wie regisseert binnen de regering de aanpassing van de veertien sectorale decreten? Zijn er afspraken over timing en procedure? Staat de minister van Bestuurszaken en Binnenlands Bestuur garant voor de correcte toepassing van het voorliggende kader? Of doen de andere ministers uiteindelijk wat ze willen met de aanpassing van de sectordecreten?

2.1.8. Tussenkost van de heer Lieven Dehandschutter

De heer *Lieven Dehandschutter* stelt, na een korte schets van de sectorale en organische groei van de regionale ondersteuning en stimulering van de lokale beleidsplanning, met haar vele details maar ook inspraak, dat het voorliggende resultaat vele vaders heeft. Het geniet inderdaad brede maatschappelijke steun, maar het is wel minister Bourgeois die de trein op de sporen zette. Een goede verhouding tussen gemeentelijke autonomie, Vlaamse aansturing en ondersteuning, en inspraak en participatie van het middenveld, vormt het einddoel.

Ten aanzien van de heer Caron merkt hij op dat in kleinere gemeenten ook sectoren als Cultuur, Jeugd en Sport gebukt gaan onder planlast. Vaak gaat het om eenmansdiensten die verschillende plannen en rapporten moeten opstellen. Voorts is volgens het lid de inspraak en de participatie in de gemeenten ondertussen zo vanzelfsprekend geworden dat de raden zich laten horen aan de gemeenteraad, ook al is dat niet formeel vereist.

Het lid denkt dat het mogelijk is om voor de voorbereiding van de veertien decreetswijzigingen en de vastlegging van beleidsprioriteiten, formules te bedenken om het parlement te betrekken. Hij is ook zeker dat de ministers daar een en ander over zeggen in hun beleidsbrieven.

De heer Dehandschutter stelt dat de commissie alert moet zijn bij de verdere behandeling van dit ontwerp en de toekomstige sectorale wijzigingen. Een volwassen relatie met de andere commissies is wenselijk. Het lid suggereert om dezelfde methode te hanteren als bij de behandeling van het groenboek Interne Staatshervorming, toen deze commissie een regiefunctie toebedeeld kreeg van het Uitgebreid Bureau.

De betrokkenheid van lokale belanghebbenden bij de opmaak van de strategische meerjarenplanning is een belangrijk aandachtspunt. Er kan nog worden bekeken hoe dit het best wordt geconcretiseerd. Finaal zou men moeten komen tot een goede verhouding tussen gemeentelijke autonomie, Vlaamse aansturing en ondersteuning van de 308 Vlaamse steden en gemeenten, inspraak en participatie van het middenveld.

2.2. *Antwoorden van de heer Geert Bourgeois, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand*

Minister *Geert Bourgeois* erkent de verdiensten van voorgangers tijdens de voorbije legislaturen. Het onderwerp leeft al lang bij gemeentebesturen en de VVSG. De aanpak ervan, die deze keer is opgenomen in het regeerakkoord, vergt inderdaad meer dan het voorliggende algemene kader. Daarnaast is evenzeer een sectorale aanpak nodig, ook al verleent een bepaling de gemeenten de mogelijkheid zich aan de algemene lijnen van het voorliggende te conformeren indien de aanpassing van de sectorale decreten niet tijdig zou gebeuren. Maar dat laatste is niet de bedoeling, onderstreept hij.

De minister is blij dat het concept algemeen gesteund wordt, ook door degenen die kritische bedenkingen hebben over technische details. Vooral in de overheidssectoren die nog denken in termen van ondergeschikte besturen, is inderdaad een grote cultuuromslag nodig. Men moet evolueren naar een partnerschap. Maar ook bij de lokale besturen is een cultuuromslag nodig, want de minister stelt vast dat sommige middelgrote gemeenten aarzelen om nu al mogelijke stappen tot ontvoogding effectief te zetten. Het komt erop aan dat de gemeenten de kansen op meer autonomie grijpen en de nodige creativiteit aan de dag leggen.

Het werk inzake de financiële beleids- en beheerscyclus op lokaal vlak loopt parallel. Er lopen op dit moment proefprojecten en heel wat steden en gemeenten geven het signaal dat zij al op 1 januari 2013 zullen instappen. De rapportering vormt daarvan een onderdeel. In dat verband repliceert hij aan de heer Caron dat een zekere outputcontrole democratisch gezien hoe dan ook nodig is.

Het inburgeringsbeleid valt wel degelijk onder de toepassing van het voorliggende ontwerp. De minister verwijst naar artikel 12, 4°. Op de timing zal de minister terugkomen bij de artikelsgewijze bespreking.

Op de opsomming van plannen van de heer Verfaillie reageert hij met een verwijzing naar de lijst van sectorale decreten in het ontwerp, vermeld in artikel 12. De minister erkent dat er veel wordt gekopieerd, ook in de zachte sectoren, die nochtans minder een beroep doen op consultants. Het internet biedt op dat vlak veel mogelijkheden. Dat formalisme is gecreëerd door de plan- en rapporteringverplichtingen.

Het klopt dat het witboek Interne Staatshervorming tot doel heeft meer autonomie en bestuurskracht aan de gemeenten te geven. Elke minister afzonderlijk is verantwoordelijk voor de sectorale vertaling van de planlasten, voor de opmaak van de ontwerpen van decreet en het doorlopen van de adviesprocedures. Er is wel afgesproken dat elke sector klaar is rond het jaareinde, zodat de parlementaire behandeling mogelijk is in het eerste semester van 2012. De werkwijze behoort tot de autonomie van het parlement, maar de minister zelf vindt het, met het oog op het bewaken van de grote lijnen, niet slecht om met gemengde commissies te werken, waarbij telkens de commissie bevoegd voor Binnenlands Bestuur zou worden betrokken.

De minister onderschrijft de diagnose van de heer Caron dat er veel is veranderd. Gedetailleerde verplichtingen waren ooit nodig, maar het zou contraproductief zijn om daar te blijven mee doorgaan. Hij ervaart tijdens zijn contacten met de lokale bestuurders overal veel professionaliteit. Participatieve betrokkenheid komt voor een stuk aan bod in dit ontwerp, maar er kunnen daaromtrent nog bepalingen worden opgenomen in de sectorale decreten. De minister kan zich overigens niet inbeelden dat enig lokaal bestuur de participatie zou terugschroeven en de adviesraden geen inspraak meer zou geven. Hij heeft het volle vertrouwen dat lokale participatie alle kansen zal krijgen, al moet het eindoordeel altijd bij de gekozenen liggen.

Wat de beleidsprioriteiten betreft, kan de minister zich voorstellen dat sectorale decreten bepaalde grote beleidslijnen vaststellen en dat een aantal zaken aan de regering gedelegeerd wordt. Het moet mogelijk blijven dat klemtonen verschillen tussen bestuursperiodes. Het parlement kan overigens te allen tijde de regering ter verantwoording roepen.

De minister neemt de waarschuwing tegen kwaadwillige diensten mee en belooft ervoor te zorgen dat er geen achterpoortjes zijn. Terugschroeven van het voornemen tot lastenvermindering acht hij onmogelijk in de huidige tijdsgeest en met dit regeerakkoord.

Artikel 12, §2, is er gekomen op uitdrukkelijke vraag van de VVSG, voor het geval dat een van de sectorale decreten niet in orde raakt, maar de minister zal erover waken dat de toepassing niet nodig is.

Minister Bourgeois erkent de verdienste van het voorstel van decreet van de heer De Meulemeester uit de vorige legislatuur, ook al moest het aangevuld worden met sectoraal optreden.

De sectorale subsidies blijven inderdaad behouden, maar er zal op een andere manier mee omgegaan worden dan vroeger, wat ook samenhangt met de nieuwe beleids- en beheerscyclus.

Het voorliggende ontwerp is een grote stap in de interne staatshervorming, besluit de minister. De huidige timing van dit ontwerp was nooit gehaald als men gewacht zou hebben met de voorbereidingen tot op het ogenblik dat het witboek Interne Staatshervorming klaar was.

2.3. *Replieken van de commissieleden met antwoord van de minister*

Mevrouw *Annick De Ridder*, commissievoorzitter, stelt voor een schrijven te richten aan de parlementsvoorzitter over de organisatie van de parlementaire behandeling van de veertien sectorale decreten, met het verzoek dit ter bespreking voor te leggen op het eerstvolgend overleg van het Uitgebreid Bureau met de commissievoorzitters (zie brief als bijlage).

De heer *Bart Caron* erkent dat de sectorale decreten de participatie kunnen preciseren, maar men mag redelijkerwijze van het voorliggende ontwerp verwachten dat het de ondergrens bepaalt, zoals het dat ook doet voor rapportering bijvoorbeeld. En die ondergrens mag noch te laag noch te hoog liggen.

Wat de subsidies betreft, vraagt de spreker om de huidige regeling te bewaren. Daarbij wordt een onderscheid gemaakt tussen reguliere en impulssubsidies. De eerste zijn sectorale subsidielijnen volgens criteria die in de sectorale decreten staan. Voor de tweede krijgt de regering een parlementair mandaat met het oog op haar beleidsprioriteiten.

Het Cultuurpact heeft ertoe geleid dat de betreffende decreten gedetailleerder zijn en meer uitvoeringsregels bevatten dan die in andere sectoren. Het lid pleit ervoor dat juristen heel goed nakijken wat mogelijk is, want men kan dat niet zomaar naast zich neerleggen. In de sector Welzijn bijvoorbeeld staan de regels over kinderopvang in uitvoerings- en ministeriële besluiten. Bij Jeugdwerk daarentegen staan ze vrij gedetailleerd in het decreet, juist vanwege het Cultuurpact.

De heer *Sas van Rouveroij* maakt een analogie met de rol van de minister van Financiën en Begroting in de regering. Volgens het lid moet minister Bourgeois even oplettend zijn wat de vermindering van de planlast betreft. Hij is bang dat er nog altijd stropers rondlopen. Open Vld onderstreept dat de minister de regierol moet krijgen van de minister-president en steunt hem daarin. Amendement nr. 2 strekt ertoe hem als boswachter van voldoende

munitie te voorzien. Voor de commissie ziet hij een rol als monitor, die werkt met voortgangsrapportages.

Wat de participatie betreft, herhaalt minister *Geert Bourgeois* dat zij geregeld wordt in de sectorale decreten. Het voorliggende ontwerp gaat niet verder dan de algemene bepaling in artikel 6, 4°, dat de lokale belanghebbenden betrokken moeten worden bij de strategische meerjarenplanning. Hij onderstreept dat het niet de bedoeling is een einde te maken aan betrokkenheid en inspraak, maar anderzijds mogen de sectorale regelingen het voorliggende kader niet onderuithalen. Hij belooft daarover te waken.

Het blijft zo dat elke subsidie een decretale grondslag moet hebben. Anders kan men trouwens de Inspectie van Financiën niet passeren. De minister verzekert voorts dat de relatie met het Cultuurpact grondig is bekeken. Tot slot verklaart hij er alle vertrouwen in te hebben dat zijn collega-ministers voluit gaan voor de uitvoering van het regeerakkoord. Hoe dan ook zal hij over de timing waken.

3. Artikelsgewijze bespreking

Hoofdstuk 1. Inleidende bepalingen

Artikel 1

Artikel 1 wordt zonder opmerkingen aangenomen met 12 stemmen.

Artikelen 2 en 3

De artikelen 2 en 3 worden zonder opmerkingen aangenomen met 11 stemmen bij 2 othoudingen.

Hoofdstuk 2. Algemene regels tot afstemming van de lokale strategische meerjarenplanning op de Vlaamse beleidsprioriteiten

Artikel 4

Een amendement voorgesteld door de heer Bart Caron strekt ertoe paragraaf 1 te vervangen (*Parl. St. VI. Parl. 2010-11, nr. 1102/3, amendement nr. 3*).

De heer *Bart Caron* stelt dat er enerzijds reguliere, geoormerkte subsidies zijn die door de Vlaamse overheid aan de lokale besturen worden gegeven voor bepaalde sectorale opdrachten (bijvoorbeeld bibliotheken). Anderzijds wil men werken met beleidsprioriteiten van de Vlaamse Regering die men zal bekendmaken in het kader van de zesjarige lokale beleidscyclus. Kan de minister dit bevestigen? Indien dat zo is, zal het amendement worden ingetrokken.

De *minister* verklaart dat de regering uiteraard niet kan afwijken van decreten. Decreten zullen moeten worden aangepast als ze niet conform zijn. De regering moet zich houden aan subsidies die decretaal zijn vastgelegd. Subsidieregelingen die niet aangepast worden, blijven dus gelden. De minister gaat er wel van uit dat een aantal decreten op het vlak van subsidieregelingen in de toekomst zullen worden aangepast.

De heer *Bart Caron* verklaart hierop het amendement nr. 3 in te trekken.

Een amendement voorgesteld door de heren Marc Vanden Bussche, Sas van Rouveroj en Marnic De Meulemeester en mevrouw Annick De Ridder strekt ertoe in paragraaf 1, op de eerste regel, de datum “30 oktober” te vervangen door de datum “31 mei” (*Parl. St. VI. Parl. 2010-11, nr. 1102/4, amendement nr. 10*).

De heer *Marc Vanden Bussche* verklaart dat de lokale verkiezingen begin oktober plaatsgrijpen. Door hier de datum te vervroegen tot 31 mei kunnen de lokale politieke partijen in hun verkiezingsprogramma duidelijk maken hoe ze willen inspelen op de Vlaamse beleidsprioriteiten en de bijhorende subsidieregelingen. Naargelang de te verwachten subsidies kunnen partijen dan in hun programma's inzetten op bijvoorbeeld meer sport of cultuur. Dit zou niet alleen logischer zijn maar ook eerlijker omdat het alle partijen, zowel van meerderheid als van oppositie, op gelijke voet behandelt inzake informatie.

De heer *Jan Verfaillie* meent dat het op zich om een lovenswaardig voorstel gaat. Men moet echter pro's en contra's in dit verband tegen elkaar afwegen. Er zou een te lange termijn zitten tussen de bekendmaking van de beleidsprioriteiten en de concrete lokale plannen die vanaf 15 januari 2014 bekend moeten zijn. Een vroegere bekendmaking zou ook aanleiding kunnen geven tot allerlei parlementaire vragen aan de minister over de beleidsprioriteiten of tot parlementaire initiatieven die vaak niet haalbaar zullen blijken te zijn. Daarmee rekening houdend stelt de spreker voor de datum van 30 oktober te behouden.

Ook de heer *Lieven Dehandschutter* meent dat een vervroeging van de datum geen goede zaak zou zijn. Dat zou aanleiding geven tot een soort precampagne waar allerlei nummertjes rond worden opgevoerd. Bovendien is het goed dat de na de verkiezingen van begin oktober gevormde meerderheden tegen het einde van oktober weten wat de Vlaamse beleidsprioriteiten zijn, zodat men daar dan het lokale beleidsakkoord voor de komende jaren op kan enten.

De heer *Bart Caron* volgt de redenering van de heer Dehandschutter. De beleidsprioriteiten mogen niet interfereren met de politieke strijd rond de verkiezingen. Maar bij het vormen van meerderheden na de verkiezingen is het wel van belang de beleidsprioriteiten te kennen. Is in die optiek 30 oktober niet wat laat? Volgt de bekendmaking van de beleidsprioriteiten niet beter wat sneller na de verkiezingen?

De *minister* verklaart dat men inderdaad geen interferentie wil met de lokale verkiezingen. Er worden ook gelijke kansen en wapens aan iedereen gegeven. Het bevoordelen van de ene of de andere partij kan uiteraard niet. De minister stelt dat de lokale beleids- en beheerscyclus start op 1 januari 2014. Lokale besturen mogen vroeger met hun plannen komen, maar uiterlijk 15 januari 2014 moeten ze bekend zijn. Als men de datum van 31 mei zou nemen, zou er al een tijds kloof zijn van ruim anderhalf jaar, wat toch wel veel is. Daarom wordt voorgesteld de datum van 30 oktober te behouden. Dat is kort na de verkiezingen, zodat de nieuwe coalities zich voor hun planning op de beleidsprioriteiten kunnen baseren.

Amendement nr. 10 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 4.

Artikel 4 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 2 bij 2 onthoudingen.

Artikel 5

Artikel 5 wordt zonder opmerkingen aangenomen met 13 stemmen.

Artikel 6

Een amendement voorgesteld door de heer Bart Caron strekt ertoe 2° te vervangen (*Parl. St. VI. Parl. 2010-11, nr. 1102/3, amendement nr. 4*).

De heer *Bart Caron* verklaart het principieel eens te zijn met de minister dat men de lokale besturen niet moet controleren op hun ingezette middelen en instrumenten, maar wel op output en effecten. In een aantal gevallen is het echter erg moeilijk om output te meten, vooral als die van kwalitatieve aard is.

Als men vandaag cultuurcentra subsidieert, gaat men ervan uit dat die drie doelstellingen nastreven die in het decreet Lokaal Cultuurbeleid staan opgesomd: cultuur spreiden, participatie bevorderen, gemeenschapsvorming stimuleren. Het is erg moeilijk die doelstellingen in outputeffecten te meten. Als men louter kwalitatieve gegevens zou hebben en geen instrumentarium of middelen mag benoemen, vervalt men in een oud zeer van decreten uit de jaren tachtig die effectief kwantitatieve gegevens bevatten over bijvoorbeeld het aantal te verrichten activiteiten of voorstellingen. Op zich betekenen die kwantitatieve gegevens niets, men kan er niet uit afleiden of er kwaliteitsvol wordt gewerkt. De kwaliteitsvolle output van een cultuurcentrum is eigenlijk niet in cijfers te vatten en dat is ook niet wenselijk. Daarom heeft de Vlaamse Regering de afgelopen jaren ingezet op personeelondersteuning en enveloppefinanciering met daaraan een aantal kwalitatieve criteria verbonden. Vandaag krijgt een cultuurcentrum dat aan de basisvoorwaarden voldoet, de enveloppe. Er worden daarbij geen eisen van inhoudelijke aard gesteld. De lokale beleidsruimte is absoluut.

De spreker besluit dat het in een aantal zeer uitzonderlijke gevallen misschien beter is om toch middelen te financieren als er geen duidelijke kwantificeerbare effecten gedefinieerd kunnen worden. Het is geenszins de bedoeling dat de Vlaamse overheid dan extra sturing zou geven aan de lokale overheid. De lokale besturen zouden vrij moeten kunnen beschikken over de toegekende middelen. De vraag stelt zich nu hoe de minister de gewenste effecten van een cultuurcentrum wil benoemen. Alleszins moet men er zich voor hoeden dat men teruggrijpt naar de geschetste aanpak in de jaren tachtig. Daardoor zou de kwaliteit dalen in plaats van stijgen.

De *minister* meent dat dit amendement het gevolg is van slechts een halve lectuur van wat er in het ontwerp van decreet staat. In artikel 6, 2°, staat als voorwaarde dat de Vlaamse prioriteiten alleen betrekking kunnen hebben op te verrichten activiteiten, te leveren prestaties en/of te bereiken effecten. De heer Caron lijkt te suggereren dat ook de middelen moeten worden bepaald. Dat staat echter haaks op wat de gemeenten vragen. In artikel 6, 2°, staat dat de regelingen geen voorwaarden kunnen bevatten met betrekking tot de aard van de in te zetten middelen of de organische structuur van het lokale bestuur. De minister stelt dat men uitgaat van de lokale autonomie. In die zin strookt het amendement niet met de bepalingen van artikel 6.

De heer *Jan Durnez* onderschrijft het standpunt van de minister. Hij meent ook dat er op het terrein enige begripsverwarring bestaat. Het is overduidelijk dat het decreet bedoelt dat er geoormerkte middelen naar sectoren zijn. Hier gaat de discussie over de vraag of men de aard van de middelen al dan niet kan definiëren. Er werd voor gekozen dat niet te doen. De spreker kan zich wel voorstellen dat de gemeenten zelf soms niet de gepaste middelen kunnen kiezen als ze niet over de gepaste expertise beschikken. Er zal dus sowieso een koppeling naar de nodige expertise moeten gebeuren, maar zonder dat men gaat bepalen hoe een gemeente haar personeel moet inzetten.

De heer *Bart Caron* vindt dit theoretisch juist. Hij vreest echter dat het strak vasthouden aan deze regels in sommige gevallen tot niet-gewenste, perverse effecten zal leiden. De spreker wil niet per se een bepaalde structuur opleggen of een aantal personeelsleden voorbehouden. Men zou bijvoorbeeld wel kunnen zeggen dat 60 percent van de enveloppe voor een cultuurcentrum bestemd is voor medewerkers die met de culturele werking bezig zijn.

De *minister* verwijst opnieuw naar artikel 6, 2°, waar het gaat over 'te verrichten activiteiten, te leveren prestaties en/of te bereiken effecten'. Als men geen effecten of kwantificeerbare gegevens kan bepalen, kan men perfect in een sectoraal decreet het soort prestaties of activiteiten aangeven.

De heer *Jan Durnez* merkt op dat de meerderheid het voordeel van de twijfel aan de gemeenten wil geven. Na jaren van impulsbeleid in heel wat sectoren, zijn die inzichten in de gemeenten overgenomen. Verder zijn er de voorbije jaren specifieke ambtenaren in de

gemeenten tewerkgesteld, bijvoorbeeld duurzaamheids- en mobiliteitsambtenaren, stadsmanagers enzovoort. Die mensen zijn voor het ontwikkelen van het beleid cruciaal. De meerderheid wil de gemeenten de mogelijkheid geven dat beleid vorm te geven en uit te voeren, op het vlak van de te bereiken effecten en de in te zetten middelen. Mocht na drie jaar blijken dat de gemaakte keuze niet de juiste was, dan is het aan dit parlement om daar de conclusies uit te trekken.

De heer *Kurt De Loor* heeft begrip voor de argumentatie van de heer Caron. Als men echter dit amendement zou overnemen, wordt het Planlastendecreet op de helling gezet en dat is niet de bedoeling. De bedoeling is wel de lokale autonomie te laten spelen en daar vertrouwen in te hebben.

De heer *Jan Verfaillie* meent dat de heer Caron vertrekt vanuit een positie van wantrouwen. Hij roept op tot vertrouwen in de lokale besturen.

De heer *Bart Caron* verklaart wel degelijk vertrouwen te hebben in de lokale besturen. Die mogen van hem voor 100 percent zelf hun lokaal cultuurbeleid invullen. Het enige wat wordt voorgesteld is dat, wanneer de Vlaamse overheid extra geoormerkte sectorale middelen geeft bovenop het Gemeentefonds, er een minimumgarantie is dat de doelstelling wordt bereikt die Vlaanderen vooropstelt.

Amendement nr. 4 wordt verworpen met 12 stemmen tegen 1.

Een amendement voorgesteld door mevrouw Karin Brouwers, de heren Jan Verfaillie, Lieven Dehandschutter, Willy Segers, Jan Durnez en Kurt De Loor en mevrouw Els Robeyns strekt ertoe 3° te vervangen (*Parl. St. VI. Parl. 2010-11, nr. 1102/5, amendement nr. 14*).

Mevrouw *Karin Brouwers* meent dat zonder de hier voorgestelde beperking met betrekking tot cofinanciering, er een potentieel enorm grote hefboom voor de Vlaamse overheid zou gecreëerd worden om met een minimale inzet van geoormerkte subsidies een groot deel van het lokale beleid te gaan regelen. Ook de Europese Unie hanteert bij subsidies vaak het systeem van 1 euro voor 1 euro. Met dit amendement wordt tegemoetgekomen aan een bekommernis van de VVSG.

De heer *Bart Caron* deelt ten gronde deze bekommernis maar heeft er toch vragen bij. Hij kent heel wat regelgeving waar Vlaanderen nu meer dan 50 percent aan lokale cofinanciering vraagt. In de meeste van de geoormerkte sectoren is dat het geval. Men dreigt hiermee de gemeenten te belonen die jarenlang niet de nodige financiële inspanningen wilden doen inzake sectoraal beleid (jeugd, sport, cultuur). Het gaat hier dus om een delicate kwestie.

De heer *Marc Vanden Bussche* vindt het een goed amendement dat in het voordeel is van de gemeenten.

De heer Bart Caron vraagt nog of er een overzicht bestaat van de subsidiepercentages. Beseft men eigenlijk wat de consequentie is van deze bepaling? De bepaling is niet in het voordeel van de gemeenten, wel van die gemeenten die vandaag geen goed beleid voeren.

Amendement nr. 14 wordt aangenomen met 12 stemmen bij 1 onthouding.

Een amendement voorgesteld door de heer Kurt De Loor, mevrouw Els Robeyns, de heren Willy Segers, Lieven Dehandschutter en Jan Verfaillie, mevrouw Karin Brouwers en de heer Jan Durnez strekt toe 4° te vervangen (*Parl. St. VI. Parl. 2010-11, nr. 1102/5, amendement nr. 15*).

De heer *Kurt De Loor* stelt dat dit amendement moet zorgen voor een grotere garantie op participatie door stakeholders. Dit stemt ook overeen met het advies van onder andere de Vlaamse Jeugdraad en de SARC.

De heer *Lieven Dehandschutter* vult aan dat het amendement van de meerderheid tegemoetkomt aan de bekommernis om inspraak en participatie verder te verzekeren. Met het amendement kan heel wat ongerustheid en onzekerheid worden weggenomen.

De heer *Bart Caron* sluit zich hierbij aan en verklaart zijn eigen gelijkaardig amendement (*Parl. St. VI. Parl. 2010-11, nr. 1102/3, amendement nr. 5*) in te trekken.

Een amendement voorgesteld door de heren Marc Vanden Bussche, Sas van Rouveroy en Marnic De Meulemeester en mevrouw Annick De Ridder dat eveneens dezelfde strekking heeft, wordt ook ingetrokken (*Parl. St. VI. Parl. 2010-11, nr. 1102/4, amendement nr. 11*).

De heer *Marc Vanden Bussche* heeft wel een bedenking bij de woorden ‘lokale belanghebbenden’. Wie zal bepalen wie dat zijn? Kan de minister dit toelichten?

De heer *Lieven Dehandschutter* stelt voor de term ‘belanghebbenden’ te behouden. Het is immers onmogelijk om alle mogelijke instanties bij naam te vernoemen. Het huiswerk is overigens nog niet af, er moeten ook nog veertien sectorale decreten worden aangepast. In dat kader kan worden bekeken wie er precies moet worden betrokken.

De *minister* spreekt van een pertinente vraag en een pertinent antwoord. Door het meerderheidsamendement wordt de bepaling inzake participatie imperatief. Nu is het zaak dat de sectorale decreetgever de lokale belanghebbenden omschrijft. Er staat overigens niet ‘dé lokale belanghebbenden’ maar gewoon ‘lokale belanghebbenden. Wie dat zijn, moet sectoraal worden bepaald.

De heer *Kurt De Loor* geeft in het kader van de discussie inzake lokale belanghebbenden het voorbeeld van een LOK. Dat is geen adviesraad maar het zou wel onder de lokale belanghebbenden kunnen vallen. Men heeft er bewust voor geopteerd de adviesraden, die al jaren actief zijn, op te nemen en dus naar waarde te schatten.

Amendement nr. 15 wordt aangenomen met 11 stemmen bij 3 onthoudingen.

Een amendement van de heer Bart Caron strekt ertoe een 5° toe te voegen (*Parl. St. VI. Parl. 2010-11, nr. 1102/3, amendement nr. 6*).

De heer *Bart Caron* verwijst naar het decreet Lokaal Jeugdbeleid dat een onderdeel bevat met betrekking tot de ondersteuning van lokale acties en organisaties naar maatschappelijk kwetsbare kinderen en jongeren. Nog andere decreten bevatten gelijkaardige bepalingen. Men zou kunnen stellen dat dit eerder thuishoort in sectorale decreten, maar het in dit decreet inschrijven zou een belangrijk signaal zijn dat kwetsbare kinderen en jongeren specifieke aandacht verdienen.

De *minister* vraagt dit amendement te verwerpen. Het Planlastendecreet is een procedureel decreet dat niet ingrijpt op sectorale of inhoudelijke keuzes. De minister wil dit zo houden. Iets anders is als men een dergelijke bepaling zou opnemen in een sectoraal decreet.

Amendement nr. 6 wordt verworpen met 13 stemmen tegen 1.

Het aldus geamendeerde artikel 6 wordt aangenomen met 10 stemmen bij 4 onthoudingen.

Hoofdstuk 3. Indiening en beoordeling van de lokale invulling van de Vlaamse beleidsprioriteiten en toekenning van de subsidies

Artikel 7

Artikel 7 wordt zonder opmerkingen aangenomen met 14 stemmen.

Artikel 8

Een amendement voorgesteld door de heren Sas van Rouveroij, Marnic De Meulemeester en Marc Vanden Bussche en mevrouw Annick De Ridder strekt ertoe dit artikel te vervangen (*Parl. St. VI. Parl. 2010-11, nr. 1102/2, amendement nr. 1*).

De heer *Sas van Rouveroij* stelt dat men met dit amendement meer wil aansluiten bij de realiteit. Hij verwijst ook naar de discussie bij artikel 4 inzake het tijdsverloop tussen de mededeling van de Vlaamse beleidsprioriteiten (30 oktober van het verkiezingsjaar) en de vraag naar subsidie (15 januari van het eerste jaar van de beleidscyclus, ofwel het verkiezingsjaar + 2). Een derde procedurestap is dan 30 april van het verkiezingsjaar + 2, namelijk het moment waarop de regering de subsidie toezegt. Concreet worden op 30 oktober 2012 de beleidsprioriteiten meegedeeld, overhandigt het bestuur op 15 januari 2014 alle documenten met het oog op het aanvragen van de subsidie, en beslist de regering hierover ten laatste op 30 april 2014. De spreker meent dat sommige gemeenten sneller kunnen zijn met hun beleidscyclus en meerjarenplanning. Vandaar het voorstel dat de regering al binnen de twee maanden moet beslissen over de subsidieaanvraag. Op die manier worden de goedwerkende lokale besturen beloond.

De *minister* stelt voor het amendement te verwerpen. De regeling in het ontwerp schept een evenwicht tussen gemeenten en Vlaamse overheid. De Vlaamse administratie krijgt een zekere tijd om een beslissing te treffen over een subsidieaanvraag. Maar het kan en mag ook vroeger. Een andere bedenking ten aanzien van het amendement is dat het finaal zo kan zijn dat de gemeenten in hun totaliteit minder krijgen. Als men individueel ingaat op een aanvraag tot subsidie van een bepaalde gemeente, gaat men eigenlijk uit van een vast trekkingsrecht. De regeling uit het ontwerp impliceert een collectieve behandeling. Men kan immers vaststellen hoeveel er ingeschreven is en vervolgens via een puntensysteem gaan versleutelen, zodat de totaliteit van de middelen toebedeeld kan worden.

De heer *Sas van Rouveroij* begrijpt de voorgestelde procedure nu beter. Het is de bedoeling te wachten tot alle aanvragen binnen zijn om vervolgens de middelen rechtvaardig te verdelen. Nadeel van het systeem is wel dat men moet meelopen met de traagste van de klas.

De *minister* merkt op dat niets belet dat de administratie de binnenkomende dossiers al begint te beoordelen. Men hoeft niet te wachten op de traagste leerling vooraleer men de ingediende dossiers inhoudelijk gaat bekijken.

De heer *Sas van Rouveroij* heeft nog de bedenking dat de gemeentebesturen in dit systeem geen stimulans hebben om sneller te werken. Ze moeten toch wachten tot alle aanvragen binnen zijn. Allicht hebben de gemeenten er dan belang bij te wachten met hun subsidieaanvraag tot ongeveer het eindmoment dat nu voorzien is. Eerder opgemaakte plannen lopen immers het risico door de werkelijkheid (bijvoorbeeld verschuivende prioriteiten) te worden achterhaald.

De *minister* repliceert dat alle gemeenten in het najaar hun begroting en planning opmaken. Waarom zou men dan wachten tot bijna 15 januari om de plannen nog aan te passen? Aan de begroting gaat een hele cyclus van concertatie vooraf en dan is het niet aannemelijk dat men op het laatste moment nog zou gaan improviseren. Het zou overigens niet verstandig zijn van de gemeenten om de ultieme datum af te wachten. Een vroegere indie-

ning schept nog mogelijkheid van overleg met de Vlaamse administratie, het indienen van ontbrekende elementen enzovoort.

De heer *Jan Durnez* stelt dat het gaat over de eerste editie van de strategische planning en de hier voorgestelde werkwijze in het kader van de planlastverlaging. Een en ander zal veel ondersteuning vergen vanuit de diverse administraties ten aanzien van degenen op het lokale niveau die moeilijkheden hebben met strategische planning. Na drie jaar zal men kunnen evalueren hoe dit verloopt. Als alles vlot verloopt kan men overwegen de termijnen in de volgende legislatuur korter te maken.

De heer *Lieven Dehandschutter* sluit zich hierbij aan. De gemeenten zijn nog niet vertrouwd met de nieuwe werkwijze en zullen de voorziene tijd zeker nodig hebben. Men moet er ook rekening mee houden dat een aantal decretale regelingen nu al de bestuursperiode overschrijdt. Dan zit men in het eerste jaar van de legislatuur eigenlijk nog in het laatste jaar van de vorige planfase. Bij het aantreden van een nieuwe meerderheid zit men in een soort overgangsjaar, waarbij een technische begroting wordt goedgekeurd die in de loop van het volgende jaar in functie van de beleidskeuzes wordt aangepast. Op dat ogenblik kan men al beginnen inspelen op de Vlaamse beleidsprioriteiten.

De heer *Sas van Rouveroy* leest nog eens de tekst van artikel 8 voor, en benadrukt de passage over de Vlaamse Regering die de lokale besturen op de hoogte brengt van haar beslissing. Mag men hieruit besluiten dat er een momentum komt waarop de Vlaamse overheid dé lokale besturen (als groep) haar beslissing communiceert?

De *minister* verklaart dat de subsidieaanvraag individueel is. In de memorie van toelichting staat dat de Vlaamse Regering het bedrag vermeldt dat jaarlijks aan het lokale bestuur wordt toegekend, en dit voor de duur van de Vlaamse beleidsprioriteiten. Er wordt in het decreet enkel bedoeld dat alle lokale besturen die een aanvraag hebben ingediend ook een antwoord moeten krijgen. De minister herhaalt dat de subsidies individueel worden toegekend. Het voorgestelde systeem laat toe het geheel van aanvragen te bekijken en de subsidies op een oordeelkundige manier en volledig aan te wenden.

De heer *Sas van Rouveroy* verklaart hierop amendement nr. 1 in te trekken.

Mevrouw *Karin Brouwers* vraagt nog of een gemeente kan intekenen op bijvoorbeeld slechts dertien van de veertien sectordecreten. Verder heeft zij een vraag over de beoordeling van de subsidieaanvraag. Stel dat een gemeente in orde is met alles, behalve met bijvoorbeeld jeugdwerk. Wordt dat plan dan goedgekeurd met uitzondering van dat onderdeel jeugdwerk? In welke mate laat de beoordeling dus enige mate van flexibiliteit toe?

De *minister* bevestigt dat elke administratie apart het onderdeel dat op haar sector betrekking heeft, zal beoordelen. Het is niet omdat men bijvoorbeeld een ontoereikend plan inzake ontwikkelingssamenwerking indient, dat men niet in aanmerking kan komen voor subsidies inzake jeugd.

Artikel 8 wordt aangenomen met 11 stemmen bij 3 onthoudingen.

Artikel 9

De heer *Bart Caron* begrijpt deze bepaling vanuit het standpunt van de Vlaamse Regering, maar minder als men redeneert in termen van rechtszekerheid of vanuit het standpunt van de lokale besturen. Het was in de jaren tachtig een kwalijke gewoonte om dit soort bepaling in decreten te zetten. Het voorbije decennium werd dit nauwelijks nog ingeschreven, maar nu sluipt een dergelijke begrotingsregel opnieuw binnen.

De heer *Ward Kennes* repliceert dat het hier een basisregel betreft die toegepast moet worden. Het gaat om elementaire beginselen van dit soort subsidiëring. Het annaliteitsprincipe van de begroting dwingt tot dergelijke bepaling.

De *minister* bevestigt dat met deze bepaling toepassing wordt gemaakt van het annaliteitsbeginsel. De Raad van State heeft er ook geen opmerkingen over gemaakt.

De heer *Lieven Dehandschutter* meent dat het een evidentie is dat de effectieve toekenning van de subsidies afhankelijk is van het uittrekken van de beschikbare kredieten op de Vlaamse begroting.

Artikel 9 wordt aangenomen met 10 stemmen bij 4 onthoudingen.

Hoofdstuk 4. Rapportering over de uitvoering van de lokale invulling van de Vlaamse beleidsprioriteiten en over de aanwending van de subsidies

Artikel 10

Een amendement voorgesteld door de heren Kurt De Loor en Jan Durnez, mevrouw Els Robeyns, de heren Willy Segers, Lieven Dehandschutter en Jan Verfaillie en mevrouw Karin Brouwers strekt ertoe dit artikel te vervangen (*Parl. St. VI. Parl. 2010-11, nr. 1102/5, amendement nr. 16*).

De heer *Kurt De Loor* verklaart dat dit amendement voor meer duidelijkheid zorgt inzake de timing van de eerste rapportering (zijnde 2015) en een grotere garantie biedt op participatie. Voor dit laatste verwijst hij tevens naar amendement nr. 15 op artikel 6 en naar het advies van onder andere de Vlaamse Jeugdraad.

De heer *Lieven Dehandschutter* beaamt dat dit amendement de inspraak en participatie wil versterken. De relevante onderdelen van de door de gemeenteraad goedgekeurde jaarrekening worden ook aan de bevoegde adviesraad meegedeeld. Op die manier worden die adviesraden in alle gemeenten jaarlijks (en niet om de drie of zes jaar) actief betrokken.

Een amendement voorgesteld door de heer Bart Caron strekt ertoe de eerste zin te vervangen (*Parl. St. VI. Parl. 2010-11, nr. 1102/3, amendement nr. 7*).

De heer *Bart Caron* meent dat het grootste probleem van de zogenaamde planlast in de rapporteringsplicht zit. Die rapporteringsplicht zou men nog verder kunnen afbouwen. In plaats van een jaarlijkse rapportering aan de Vlaamse overheid, stelt de heer Caron daarom een driejaarlijkse rapportering voor.

De *minister* antwoordt dat de rapportering vanaf 2014 zal gebeuren aan de hand van de beleids- en beheerscyclus. Het gaat om een digitale rapportering die nauwelijks planlast genereert. De jaarrekening dient in het kader van het toezicht te worden bezorgd aan het Agentschap voor Binnenlands Bestuur. De sectorale administraties zullen hieruit de door hen benodigde rapportage kunnen halen. De minister vraagt op dit ogenblik de voorgestelde regeling alle kansen te bieden. Het is niet onlogisch dat elke subsidieverstrekker een keer per jaar de stand van zaken kan natrekken, om vast te stellen dat er niets fout loopt en dat er gewerkt wordt in de afgesproken richting. Op termijn kan in het kader van een evaluatie van het decreet eventueel een andere periodiciteit van rapportering worden vastgesteld.

Een tweede amendement voorgesteld door de heer Bart Caron strekt ertoe een zin toe te voegen (*Parl. St. VI. Parl. 2010-11, nr. 1102/3, amendement nr. 8*).

De heer *Bart Caron* wil met dit amendement de nauwe betrokkenheid van de lokale adviesraden tijdens de beleidscyclus decretaal verankeren. Het amendement sluit aan bij

amendement nr. 16 van de meerderheid maar gaat ook een stuk verder. Waar in amendement nr. 16 sprake is van mededeling van relevante onderdelen aan de bevoegde adviesraad, wordt in amendement nr. 8 bepaald dat de rapportering vooraf ter advies wordt voorgelegd aan de adviesraad.

De *minister* vraagt het meerderheidsamendement dat volgens hem correcter is, te steunen. Als men spreekt over dé rapportering gaat het ook om de (financiële en niet-financiële) jaarrekening. Dat is een vaststaand gegeven waar men geen advies over kan vragen. Vandaar spreekt het meerderheidsamendement over de ‘relevante onderdelen’.

De heer *Lieven Dehandschutter* vindt het nuttig en nodig dat de cijfergegevens aan de adviesraden worden meegedeeld. Het vragen van een advies over cijfers die vaststaan, lijkt echter weinig zinvol. Het is vervolgens aan de adviesraden om, op basis van de meegedeelde cijfergegevens, te oordelen of er het komende jaar al dan niet bijsturing nodig is. Het is daar dat de adviesfunctie van de adviesraden ligt.

Amendement nr. 16 wordt aangenomen met 10 stemmen bij 4 onthoudingen. Amendementen nr. 7 en 8 worden verworpen met 10 stemmen tegen 1 bij 3 onthoudingen.

Een amendement voorgesteld door de heren Sas van Rouveroj, Marnic De Meulemeester en Marc Vanden Bussche en mevrouw Annick De Ridder strekt ertoe een zin toe te voegen (*Parl. St. VI. Parl. 2010-11, nr. 1102/2, amendement nr. 2*).

Bedoeling van het amendement is volgens de heer *Sas van Rouveroj* te voorkomen dat de Vlaamse Regering bijkomende rapporteringsverplichtingen zou opleggen. De toevoeging geeft de lokale besturen wat meer garanties dat de rapporteringseisen zich volledig zullen enten op de rapporten van de beleids- en beheerscyclus.

De *minister* meent dat het amendement overbodig is en verwijst ter illustratie naar artikel 6, 1°, waarin staat dat de periodieke plan- en rapporteringsverplichtingen enkel verwijzen naar de bepalingen over de strategische meerjarenplanning, het budget en de jaarrekening in de organieke regelgeving.

De heer *Sas van Rouveroj* is tevreden met deze duidelijke uitspraak en verklaart amendement nr. 2 in te trekken.

De heer *Jan Durnez* vraagt nog uitleg bij volgende zin uit de memorie van toelichting bij dit artikel: “Een boeking kan verder verwijzen naar een rapport dat het bestuur moet opstellen ten behoeve van een sectorale administratie, bijvoorbeeld om subsidies te verantwoorden.”. Kan men hieruit concluderen dat er toch nog bijkomende rapporten nodig zijn? Dat was alvast niet de oorspronkelijke bedoeling. Tenzij men kan stellen dat de boeking op zich dient als rapport. Kan de minister die zienswijze bevestigen?

De *minister* antwoordt dat er bij elke uitgave die een gemeente of provincie doet, zaken zijn die kunnen of moeten worden geëxpliciteerd. Bijvoorbeeld de datum van de factuur, het bedrag of de begunstigde moeten worden geëxpliciteerd. Bepaalde zaken kunnen worden geëxpliciteerd indien de uitgave gebeurt in het kader van het beantwoorden van Vlaamse beleidsprioriteiten inzake cultuur, sport, ontwikkelingssamenwerking enzovoort. Bedoeling is om via het boekhoudsysteem sneller en efficiënter rapporten te genereren over de vraag hoeveel er is uitgegeven aan het behalen van de respectievelijke Vlaamse beleidsprioriteiten.

Het aldus geamendeerde artikel 10 wordt aangenomen met 10 stemmen tegen 1 bij 2 onthoudingen.

Artikel 11

De heer *Jan Durnez* vraagt of de ‘vooropgestelde doelstellingen’ waarvan sprake in het eerste lid, wel degelijk gaan over de lokale doelstellingen. De lokale doelstellingen hangen immers samen met wat ingediend is vanuit het gemeentelijk strategisch plan.

De *minister* zegt dat het gaat om de lokale doelstellingen, maar die moeten uiteraard in overeenstemming zijn met het Vlaamse beleid.

Een amendement voorgesteld door de heren Jan Durnez, Ward Kennes, Willy Segers, Jan Verfaillie en Lieven Dehandschutter, mevrouw Els Robeyns en de heer Kurt De Loor strekt ertoe aan het eerste lid een zin toe te voegen (*Parl. St.* VI. Parl. 2010-11, nr. 1102/5, amendement nr. 17).

De heer *Jan Durnez* stelt dat dit amendement de Vlaamse Regering ertoe aanzet om haar eindbeslissing binnen een bepaalde termijn bekend te maken aan de lokale besturen. Op die manier krijgen deze laatste ook zekerheid over de beslissing van de regering. Het gaat om een beginsel van goed bestuur.

Amendement nr. 17 wordt aangenomen met 14 stemmen.

Een amendement voorgesteld door de heren Marc Vanden Bussche, Sas van Rouveroi en Marnic De Meulemeester en mevrouw Annick De Ridder strekt ertoe in het tweede lid, op de derde regel, na de woorden “keert de Vlaamse Regering” de woorden “na advies te hebben ingewonnen van een daartoe door de Vlaamse Regering aangesteld administratief college,” in te voegen (*Parl. St.* VI. Parl. 2010-11, nr. 1102/4, amendement nr. 12).

De heer *Marc Vanden Bussche* stelt dat het in het tweede lid gaat over een zware sanctie, met name het niet uitkeren van de subsidie en de terugvordering ervan. Voor dergelijke beslissingen mag men niet over een nacht ijs gaan. Vandaar wordt in het amendement voorgesteld dat het bij een beroep niet dezelfde ambtenaar is die het dossier behandelt, maar een daartoe aangesteld adviescollege. Die zou dan een onafhankelijk advies kunnen uitbrengen. Men denkt niet aan de oprichting van een nieuw college, maar wel aan het op te richten Vlaams bestuursrechtcollege.

De *minister* is enigszins verrast door dit amendement dat de procedure enorm zou verzwaren. De Vlaamse Regering beoordeelt of men aan de voorwaarden voldoet en kent subsidies toe in een bepaald kader. Als men het daar niet mee eens is, kan men uiteraard beroep aantekenen bij de geëigende instanties. Tegen elke administratieve rechtshandeling kan immers beroep worden aantekend. In het amendement wordt blijkbaar een voorafgaand advies voorgesteld, dat wellicht niet bindend is en dat ongetwijfeld de procedure ernstig zou verzwaren. Daarmee zou men precies ingaan tegen de logica van dit decreet.

De heer *Marc Vanden Bussche* is niet overtuigd dat het amendement de procedure verzwart. Hij wil enkel vermijden dat het dezelfde ambtenaar is die opnieuw advies moet geven.

De heer *Jan Durnez* meent te weten dat Vlaanderen werkt met het ‘vierogenprincipe’. Het kan inderdaad niet dat een ambtenaar recurrent zijn visie op een bepaald dossier door-drukt. Hij heeft er vertrouwen in dat dit grondig bekeken wordt. Mocht dit niet zo zijn, dan zal dit element vanuit de gemeenten ongetwijfeld naar boven komen bij een evaluatie van het decreet.

De *minister* is het daarmee eens. Het is aan de leidend ambtenaar om ervoor te zorgen dat dossiers op een correcte en decante manier worden afgehandeld, zeker wanneer het

om een betwist dossier gaat. Het kan uiteraard niet dat een ambtenaar een dossier vanuit bepaalde vooroordelen gaat aanpakken.

De heer *Sas van Rouveroy* benadrukt dat het amendement geenszins de procedure wil verzwaren. Men wil wel vermijden dat men opnieuw bij dezelfde ambtenaar terecht komt die eerder al een beslissing in het dossier heeft genomen. Die ambtenaar zou dan immers zichzelf ongelijk moeten geven en dat houdt risico's in. Als er inderdaad zo'n 'vierogen-principe' bestaat, dan komt dit wel tegemoet aan de bekommernis die ten grondslag ligt aan het amendement.

De *minister* meent dat er voldoende interne mechanismen bestaan waardoor dossiers op een objectieve en correcte manier kunnen worden behandeld. Hij verwijst ter zake ook naar de Inspectie van Financiën die optreedt bij het toekennen van subsidies en erop toeziet dat reglementen correct worden toegepast en er geen willekeur ontstaat. Tegen een beslissing van de administratie of de minister kan ook steeds beroep worden aangetekend. Het voorzien van een beroep bij het Vlaams bestuursrechtcollege betekent alleszins een verzwaring van de procedure.

Amendement nr. 12 wordt ingetrokken.

Het aldus geamendeerde artikel 11 wordt aangenomen met 14 stemmen.

Hoofdstuk 5. Slotbepalingen

Artikel 12

Een amendement voorgesteld door de heer Bart Caron strekt ertoe in de eerste paragraaf 11° te schrappen (*Parl. St.* VI. Parl. 2010-11, nr. 1102/5, amendement nr. 18).

De heer *Bart Caron* stelt dat 11° betrekking heeft op het decreet betreffende het Vlaams cultureel-erfgoedbeleid. Hij verwijst naar een nota van de VVSG, waarin een aantal onderzochte scenario's worden geschetst in functie van de sectorale aanpassing van het decreet betreffende het cultureel-erfgoedbeleid. De conclusie is dat het zo goed als onmogelijk is om de erfgoedconvenants in het stramien van het Planlastendecreet te manoeuvreren. Reden is dat die convenants vele gezichten en verschijningsvormen hebben. In eerste instantie gaat het om een aantal intergemeentelijke initiatieven, andere zijn stedelijk van aard maar hebben de ambitie om intergemeentelijk te worden en vice versa. Ten tweede zitten de erfgoedconvenants, die een belangrijke hefboom betekenen voor het stedelijke erfgoedbeleid, nog in een zeer jonge fase van ontwikkeling. De regeling in de convenants is daarenboven zeer licht en veroorzaakt geen planlast.

De *minister* verklaart op dit vlak geen voorstel tot amendering vanwege de VVSG te hebben gekregen. Hij ziet ook geen bezwaar om de tekst van het ontwerp van decreet goed te keuren. Als het gaat om lokale besturen is het Planlastendecreet van toepassing. Niets belet om in de sectorale decreten een speciale regeling voor intergemeentelijke samenwerkingsverbanden te voorzien, door hen onder dezelfde regeling als de gemeenten te laten vallen.

De heer *Bart Caron* voorspelt dat alle stedelijke erfgoedconvenants dan intergemeentelijk zullen worden. Dat zou de verrommeling precies in de hand werken.

De heer *Ward Kennes* vindt dat men niet met twee snelheden kan werken, waarbij de stedelijke convenants onder het Planlastendecreet vallen en de intergemeentelijke niet. Intergemeentelijke samenwerking moet kunnen en is vaak een betere oplossing. Die logica moet dan worden doorgetrokken in de sectorale decreten. Maar voor de duidelijkheid moet er zoveel mogelijk worden aangesloten bij de regeling van het Planlastendecreet, bij de beleids- en beheerscyclus en de wijze van rapportering.

De heer *Sas van Rouveroy* wil zich aansluiten bij de bekommernis van de heer Caron. Men moet oog hebben voor het risico op ‘friendly fire’ en ‘collateral damage’. Het is zo dat er binnen de VVSG uiteindelijk geen keuze is gemaakt. Er is wel lang over deze kwestie gedebatteerd, maar men is er niet uit geraakt. Dat is meteen de reden waarom de minister geen voorstel tot amendering heeft ontvangen. Binnen de VVSG is wel opgemerkt dat er een speciale regeling geldt voor de twee grootsteden. Er werd gesteld dat dezelfde rechten zouden moeten kunnen worden opgenomen door steden als Leuven, Mechelen en andere.

De heer *Jan Durnez* stelt dat een intergemeentelijk samenwerkingsverband een verlengd lokaal bestuur is. Als deze commissie toe is aan een evaluatie van het decreet houdende de intergemeentelijke samenwerking, moet men het generieke in ogenschouw nemen, maar moet men er ook op toezien dat er een gelijke sectorale behandeling is. Anders loopt men inderdaad het risico dat men wegvluht in een intergemeentelijke samenwerking, met mogelijk negatieve gevolgen inzake legitimiteit en democratische controle. Daarom moet men in het decreet houdende de intergemeentelijke samenwerking de regels op dezelfde lijn als die van de gemeenten zetten. Hetzelfde moet gebeuren in de sectorale decreten.

De heer *Lieven Dehandschutter* stelt dat het Erfgoeddecreet een nieuwe, verfrissende dynamiek heeft teweeggebracht, zowel voor het werkveld als voor het doelpubliek. In de culturele sector bestaan vele intergemeentelijke samenwerkingsverbanden, bijvoorbeeld inzake archeologie, cultuur en gemeenschapscentra. Daarvoor bestaan geen afzonderlijke decreten, maar die sectoren hebben zich wel moeten schikken naar het decreet houdende de intergemeentelijke samenwerking. Er bestaan inderdaad intergemeentelijke erfgoedcellen en louter stedelijke en gemeentelijke. Het volgen van ontsnappingsroutes is nooit een goede manier van werken. Als een aantal stedelijke of gemeentelijke erfgoedcellen intergemeentelijk zouden worden, vergt dat de participatie van de omliggende gemeenten. Op zich is dat vanuit erfgoedstandpunt geen slechte zaak: gemeenten die geen eigen erfgoedwerking hadden, worden dan immers betrokken via een regionale erfgoedcel.

De heer *Jan Verfaillie* verwijst naar de brief van de commissievoorzitter aan de parlementsvoorzitter om als commissie bevoegd voor Binnenlands Bestuur nauw betrokken te kunnen worden bij de aanpassing van de sectorale decreten (zie brief als bijlage). De commissie moet dan met betrekking tot de intergemeentelijke samenwerking en de problemen die daarmee gepaard kunnen gaan, de nodige alertheid tonen.

De *minister* pleit voor het behoud van 11° in het decreet. Hij herhaalt dat hij in dit verband van de VVSG niets heeft ontvangen. Hij sluit zich ook aan bij de tussenkomst van de heer Durnez. Intergemeentelijke samenwerkingsverbanden vallen niet onder de beleids- en beheerscyclus, dus men kan de lijn van gemeenten naar intergemeentelijke samenwerkingsverbanden niet gewoon doortrekken. Hiervoor zal men oog moeten hebben bij de behandeling van de sectorale decreten. Los hiervan ziet de minister niet goed in waarom steden of gemeenten, die nu een eigen erfgoedbeleid voeren, zich kunstmatig intergemeentelijk zouden gaan organiseren. Het Planlastendecreet legt hen immers weinig lasten op en laat toe om soepeler en meer autonoom te werken.

De heer *Bart Caron* denkt dat de verschillende bekommernissen niet zo ver uiteen liggen. Hij meent dat de keuze voor een gemeentelijke of intergemeentelijke aanpak moet worden gekleurd door inhoudelijke opties en niet door procedurele regels met betrekking tot de beleids- en beheerscyclus. Voor een erfgoed dossier moet men om de vijf jaar een dossier indienen van een tiental bladzijden en er jaarlijks over rapporteren. Op zich is dat geen zware planlast. Er is ook niemand die vraagt die werking af te bouwen, precies omwille van de experimentele aard van de convenant. Dat is een groot verschil met pakweg de openbare bibliotheken die intussen al zo’n veertig jaar bestaan. Daar moet men geen twijfel hebben over hun aard en hoeft men niet alles in een detailregeling te gieten.

Amendement nr. 18 wordt verworpen met 13 stemmen tegen 1.

Een tweede amendement voorgesteld door de heer Bart Caron strekt ertoe in paragraaf 2 het tweede lid te schrappen (*Parl. St.* VI. Parl. 2010-11, nr. 1102/4, amendement nr. 13).

De heer *Bart Caron* stelt dat het in paragraaf 2 gaat over de ‘overruling’ van sectorale decreten die niet tijdig aangepast zouden zijn aan de bepalingen van dit decreet. Intellectueel is de spreker het daarmee eens. De bepaling kan echter ook aangegrepen worden om te treuzelen met de aanpassing van sectorale decreten, al dan niet omwille van politieke meningsverschillen. Op dat moment bevinden de sectoren zich in een grijze zone. In het amendement wordt daarom voorgesteld het tweede lid te schrappen.

De *minister* verwijst naar de verantwoordelijkheid van de decreetgever met betrekking tot de aanpassing van de sectorale decreten. De decreetgever zal moeten stimuleren, coördineren en erover waken dat de betrokken decreten worden aangepast. Het tweede lid van paragraaf 2 fungeert als een valbijl. Die treedt in werking als de sectorale decreten niet in orde zijn. In die zin is het bepaalde in het tweede lid van paragraaf 2 een garantie en een stimulans.

Amendement nr. 13 wordt verworpen met 13 stemmen tegen 1.

Mevrouw *Linda Vissers* vraagt nog naar de planlastverlaging in het kader van het inburgeringsbeleid. In paragraaf 1, 4°, is er sprake van het decreet van 28 april betreffende het Vlaamse integratiebeleid. Omvat dit ook het inburgeringsbeleid?

De *minister* bevestigt dit. De verhouding tussen de Vlaamse overheid en de lokale besturen inzake inburgering zit in dat decreet vervat. Inburgering gaat over de contracten met de inburgeraars, over de onthaal- en integratiediensten.

De heer *Bart Caron* merkt op dat in een vorige versie ook de mobiliteitsconvenants waren opgenomen in het lijstje van aan te passen regelingen. Waarom staan die er niet meer bij?

De *minister* antwoordt dat het bij mobiliteit niet om een louter gemeentelijk plan gaat, maar dat ook andere actoren, zoals de Vlaamse overheid en De Lijn, zijn betrokken. Een tweede reden is dat het niet gaat om een periodiek plan maar om een plan op langere termijn.

Artikel 12 wordt aangenomen met 10 stemmen tegen 1 bij 3 onthoudingen.

Artikel 12/1 (nieuw)

Een amendement voorgesteld door de heer Bart Caron strekt ertoe een artikel 12/1 in te voegen (*Parl. St.* VI. Parl. 2010-11, nr. 1102/3, amendement nr. 9).

De heer *Bart Caron* verwijst naar de Vlaamse Jeugdraad die voorstelt om in een jeugdtoets te voorzien in het strategisch meerjarenplan en de beleidsprioriteiten. De spreker brengt in herinnering dat de adviezen van de Vlaamse Jeugdraad eerst toegespitst waren op jeugdwerk maar nadien gingen over alle elementen die de jeugd aanbelangen, het zogenaamde brede jeugdbeleid.

De heer *Jan Verfaillie* vindt het voorstel op zich sympathiek maar men moet de lijn dan doortrekken. Waarom dan ook geen armoedetoets, multiculturele toets, seniorentoets, gendertoets enzovoort. Men kan daar tot in het oneindige mee doorgaan, maar dat zou niet stroken met de geest van het decreet.

De *minister* is het daarmee eens. Er zijn ook nog de welzijnsraden, economische raden, gezinsraden enzovoort. Het pleidooi voor de jeugd valt te begrijpen, maar het is onmogelijk dat al die afzonderlijke categorieën hun licht over de planning moeten laten schijnen.

De heer *Bart Caron* merkt op dat het accent de voorbije twintig jaar van jeugdwerk naar jeugdbeleid is verschoven. Er bestaat daar Vlaamse regelgeving over. Het is in die logica dat het amendement wordt voorgesteld.

De heer *Ward Kennes* antwoordt dat er bijvoorbeeld ook veel seniorenraden zijn die zich buigen over algemene onderwerpen als mobiliteit of woonbehoeftes.

Amendement nr. 9 wordt verworpen met 13 stemmen tegen 1.

Artikel 13

Artikel 13 wordt zonder opmerkingen aangenomen met 14 stemmen.

4. Eindstemming

Het ontwerp van decreet houdende vaststelling van de algemene regels waaronder in de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest periodieke plan- en rapporteringsverplichtingen aan lokale besturen kunnen worden opgelegd, wordt aangenomen met 10 stemmen bij 4 onthoudingen.

Annick DE RIDDER,
voorzitter

Karin BROUWERS,
verslaggever

Gebruikte afkortingen

LOK	Lokaal Overleg Kinderopvang
OCMW	openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn
SARC	Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
VLABEST	Vlaamse Adviesraad voor Bestuurszaken
VVSG	Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE**Hoofdstuk 1. Inleidende bepalingen**

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid.

Art. 2. In dit decreet wordt verstaan onder:

- 1° Vlaamse beleidsprioriteiten: beleidsdoelstellingen die de Vlaamse Regering formuleert en waarbij ze, al dan niet met een subsidieregeling, de lokale besturen aanmoedigt of verplicht om binnen de geformuleerde doelstellingen een eigen lokaal beleid te voeren;
- 2° jaarrekening: de jaarrekening van de lokale besturen, vermeld in de organieke regelgeving;
- 3° lokale beleidscyclus: beleidscyclus van zes jaar die gekoppeld is aan de lokale bestuursperiode en die begint in het tweede jaar dat volgt op de lokale verkiezingen en eindigt op het einde van het jaar na de daaropvolgende verkiezingen;
- 4° lokale besturen: de gemeenten, de OCMW's, de provincies en de districten;
- 5° lokale verkiezingen: de verkiezingen van de leden van de raad die van rechtswege om de zes jaar op de tweede zondag van oktober plaatsvinden;
- 6° organieke regelgeving: het Gemeentedecreet van 15 juli 2005, het decreet van 19 december 2008 betreffende de organisatie van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn en het Provinciedecreet van 9 december 2005, met inbegrip van de uitvoeringsbesluiten ervan;
- 7° raad: de gemeenteraad, de provincieraad, de raad voor maatschappelijk welzijn en de districtsraad;
- 8° strategische meerjarenplanning: de meerjarenplanning van de lokale besturen, vermeld in de organieke regelgeving;
- 9° subsidieregeling: de rechtsgrond waarop de subsidie gebaseerd is.

Art. 3. Dit decreet is van toepassing op de periodieke plan- en rapporteringsverplichtingen die de Vlaamse Regering voor achtereenvolgende jaren oplegt aan de lokale besturen om hen te stimuleren of te verplichten om uitwerking te geven aan de Vlaamse beleidsprioriteiten.

Dit decreet is niet van toepassing op de lokale besturen in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

Hoofdstuk 2. Algemene regels tot afstemming van de lokale strategische meerjarenplanning op de Vlaamse beleidsprioriteiten

Art. 4. §1. De Vlaamse Regering maakt uiterlijk op 30 oktober van het jaar waarin er lokale verkiezingen plaatsvinden de Vlaamse beleidsprioriteiten en de bijbehorende subsidieregelingen voor de komende lokale beleidscyclus bekend.

Bij de bekendmaking van de Vlaamse beleidsprioriteiten vermeldt de Vlaamse Regering, voor elk van de bijbehorende subsidieregelingen en onder voorbehoud van de beschikbaarheid van de middelen op de Vlaamse begroting, de hoogte van de totale voorziene subsidie en de criteria voor de verdeling van die subsidie onder de lokale besturen.

§2. De Vlaamse Regering kan na drie jaar een evaluatie maken, zowel van het voortbestaan van de Vlaamse beleidsprioriteiten, van de inhoud van de Vlaamse beleidsprioriteiten als van de subsidieregeling, de hoogte van het totale subsidiebedrag en de verdelingscriteria. De Vlaamse Regering maakt, in voorkomend geval, uiterlijk op 1 april van het derde jaar van de lokale beleids- en beheerscyclus de nieuwe of gewijzigde beleidsprioriteiten en bijbehorende subsidieregeling bekend voor de laatste drie jaar van de lokale beleidscyclus.

Art. 5. De lokale besturen geven in hun strategische meerjarenplanning aan hoe ze op het lokale niveau invulling geven aan de Vlaamse beleidsprioriteiten.

Art. 6. De regelingen waarbij periodieke plan- en rapporteringsverplichtingen worden opgelegd, in voorkomend geval subsidieregelingen, zijn onderworpen aan de volgende voorwaarden:

- 1° ze verwijzen, voor wat betreft de vormvereisten van de lokale planning en rapportering, alleen naar de bepalingen over de strategische meerjarenplanning, het budget en de jaarrekening in de organieke regelgeving;
- 2° ze bepalen dat de Vlaamse beleidsprioriteiten alleen betrekking kunnen hebben op te verrichten activiteiten, te leveren prestaties en/of te bereiken effecten. De regelingen kunnen geen voorwaarden bevatten met betrekking tot de aard van de in te zetten middelen of de organisatorische structuur van het lokale bestuur;
- 3° voor zover het subsidieregelingen betreft, kunnen ze een cofinanciering vereisen voor zover deze beperkt blijft tot een bedrag dat niet groter is dan het bedrag van de subsidie;
- 4° ze bepalen dat de lokale besturen moeten aantonen dat ze lokale belanghebbenden en/of bevoegde adviesraden hebben betrokken bij de opmaak van de strategische meerjarenplanning.

Hoofdstuk 3. Indiening en beoordeling van de lokale invulling van de Vlaamse beleidsprioriteiten en toekenning van de subsidies

Art. 7. Uiterlijk op 15 januari van het eerste jaar van de lokale beleidscyclus of, bij een evaluatie na drie jaar door de Vlaamse Regering, op 15 januari van het vierde jaar van de lokale beleidscyclus, dient het lokale bestuur de lokale invulling van de Vlaamse beleidsprioriteiten, en in voorkomend geval de subsidieaanvraag, bij de Vlaamse Regering in. Het lokale bestuur bezorgt daartoe de relevante onderdelen van de door de raad goedgekeurde strategische meerjarenplanning aan de Vlaamse Regering. Daarin geeft het lokale bestuur aan hoe het uitwerking zal geven aan de Vlaamse beleidsprioriteiten. Het lokale bestuur kan op eigen initiatief aanvullende documenten bezorgen.

De Vlaamse Regering kan, ten behoeve van een lokaal bestuur en in uitzonderlijke omstandigheden, de uiterste datum van indiening van de subsidieaanvraag op een later tijdstip vastleggen, maar niet later dan 31 maart van het eerste, of in voorkomend geval, van het vierde jaar van de lokale beleidscyclus.

Art. 8. Uiterlijk op 30 april van het eerste jaar en, in voorkomend geval, van het vierde jaar van de lokale beleidscyclus brengt de Vlaamse Regering de lokale besturen op de hoogte van het al dan niet aanvaarden van de subsidieaanvraag en van de hoogte van het principeel toe te kennen jaarlijkse subsidiebedrag voor de volledige zes jaar, respectievelijk de laatste drie jaar van de lokale beleidscyclus.

Art. 9. De effectieve toekenning van de subsidies is afhankelijk van het uittrekken van de beschikbare kredieten op de Vlaamse begroting. Het voor een bepaald jaar toegekende subsidiebedrag wordt uitgekeerd in twee gelijke delen, uiterlijk op 30 juni en 30 november van elk jaar.

Hoofdstuk 4. Rapportering over de uitvoering van de lokale invulling van de Vlaamse beleidsprioriteiten en over de aanwending van de subsidies

Art. 10. Vanaf 2015 en uiterlijk op 31 juli van elk jaar rapporteert het lokale bestuur over de uitvoering van zijn engagementen. Het lokale bestuur bezorgt daartoe de relevante onderdelen van de door de raad goedgekeurde jaarrekening van het voorafgaande jaar aan

de Vlaamse Regering. Daarin geeft het lokale bestuur aan welke activiteiten en prestaties werden verricht of effecten werden bereikt in het kader van de Vlaamse beleidsprioriteiten. De relevante onderdelen worden aan de bevoegde adviesraden meegedeeld.

Art. 11. Als het lokale bestuur niet voldoet aan de rapporteringsverplichtingen of als de rapportering manifest onduidelijk is of wanneer het lokale bestuur onvoldoende aan-toont dat het de vooropgestelde doelstellingen heeft nagestreefd maakt de Vlaamse Re-gering uiterlijk drie maanden na de ontvangst van de rapportering bezwaar bij het lokale bestuur. Het lokale bestuur bezorgt, binnen twee maanden na ontvangst van het bezwaar, de Vlaamse Regering een aangepaste rapportering en/of een motiverende nota waarom bepaalde engagementen niet zijn nagekomen. De Vlaamse Regering bezorgt daaropvol-gend haar beslissing aan het lokale bestuur binnen twee maanden na ontvangst van de aangepaste rapportering en/of motiverende nota. Deze termijn kan door haar eenmalig verlengd worden met een maand.

Als uit de aangepaste rapportering of uit de bijkomende motivering blijkt dat de subsidie niet aangewend werd voor het doel waarvoor ze werd verleend, en meer bepaald dat de Vlaamse beleidsprioriteiten onvoldoende werden nagestreefd, keert de Vlaamse Regering verdere toegezegde subsidies in eerste instantie niet uit en in tweede instantie vordert ze reeds toegekende subsidies terug.

Hoofdstuk 5. Slotbepalingen

Art. 12. §1. De bestaande regelingen die niet in overeenstemming zijn met de bepalingen van dit decreet, zullen uiterlijk tegen 1 januari 2014 worden aangepast. Het gaat om:

- 1° het decreet van 13 december 2002 tot vaststelling van de regels inzake de werking en de verdeling van het Vlaams Stedenfonds;
- 2° het decreet van 22 december 2006 houdende de lokale diensteneconomie;
- 3° het decreet van 19 maart 2004 betreffende het lokaal sociaal beleid;
- 4° het decreet van 28 april 1998 betreffende het Vlaamse integratiebeleid;
- 5° het decreet van 30 april 2004 houdende de stimulering van een inclusief Vlaams oude-renbeleid en de beleidsparticipatie van ouderen;
- 6° het decreet van 2 april 2004 betreffende het beleid inzake convenants gemeentelijke ontwikkelingssamenwerking;
- 7° het besluit van de Vlaamse Regering van 19 december 1997 tot ondersteuning van regionaal overleg en regionale samenwerking in de welzijnssector;
- 8° het decreet van 13 juli 2001 houdende het stimuleren van een kwalitatief en integraal lokaal cultuurbeleid;
- 9° het decreet van 14 februari 2003 houdende de ondersteuning en de stimulering van het gemeentelijk, het intergemeentelijk en het provinciaal jeugd- en jeugdwerkbeleid;
- 10° het decreet van 9 maart 2007 houdende de subsidiëring van gemeente- en provinciebe-sturen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie voor het voeren van een Sport-voor-Allen-beleid;
- 11° het decreet van 23 mei 2008 houdende de ontwikkeling, de organisatie en subsidiëring van het Vlaams cultureel-erfgoedbeleid;
- 12° het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid;
- 13° het decreet van 30 november 2007 betreffende het flankerend onderwijsbeleid op lokaal niveau;
- 14° het decreet van 13 juli 2007 houdende organisatie van de opvoedingsondersteuning.

§2. Ook als de in het eerste lid opgesomde decreten en besluiten op 1 januari 2014 niet aangepast zijn, voldoen de lokale besturen aan de in die decreten en besluiten opgelegde verplichtingen om een plan te bezorgen aan de Vlaamse Regering door op 15 januari van het eerste jaar van de lokale beleids- en beheerscyclus de relevante onderdelen van de door de raad goedgekeurde strategische meerjarenplanning te bezorgen.

Ook als de in het eerste lid opgesomde decreten en besluiten op 1 januari 2014 niet aangepast zijn, voldoen de lokale besturen aan de in die decreten en besluiten opgelegde verplichtingen om te rapporteren aan de Vlaamse Regering over de uitvoering van de Vlaamse beleidsprioriteiten door op 31 juli van elk jaar de relevante onderdelen van de door de raad goedgekeurde jaarrekening van het voorafgaande jaar te bezorgen.

Art. 13. Dit decreet treedt in werking op 1 januari 2014, met dien verstande dat artikel 4, §1, in werking treedt op 30 oktober 2012.

BIJLAGE:

Brief van 7 juni 2011 van de commissievoorzitter aan de parlementsvoorzitter
met betrekking tot de behandeling van de sectorale decreten

Vlaams
Parlement

Annick De Ridder
Voorzitter van de Commissie voor
Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur,
Decreetsevaluatie, Inburgering en Toerisme

De heer JAN PEUMANS
Voorzitter van het Vlaams Parlement

Ons kenmerk:
Dec/com/wdi/110606.001

Uw kenmerk:

Datum:
7 juni 2011

Betreft:
Ontwerp van Planlastendecreet – behandeling sectorale decreten

Mijnheer de voorzitter,

De Commissie voor Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Decreetsevaluatie, Inburgering en Toerisme behandelt momenteel het ontwerp van decreet houdende vaststelling van de algemene regels waaronder in de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest periodieke plan- en rapporteringsverplichtingen aan lokale besturen kunnen worden opgelegd (of kortweg het Planlastendecreet).

Dit decreet biedt een algemeen kader om de planlasten voor lokale besturen te verlichten. Heel wat sectorale regelgeving zal echter nog aan de bepalingen van deze kaderregelgeving moeten worden aangepast. In totaal gaat het om veertien decreten die betrekking hebben op uiteenlopende beleidsdomeinen als Stedenbeleid, Welzijn, Cultuur, Jeugd, Sport, Milieu, Onderwijs enzovoort.

Mede op verzoek van de minister heeft de Commissie de wens uitgesproken om betrokken te kunnen worden bij de aanpassingen aan de sectorale regelgevingen. Op die manier zou een zekere uniformiteit van aanpak kunnen worden bereikt en zou de commissie bijvoorbeeld een regiefunctie kunnen vervullen, vergelijkbaar met de rol die zij speelde bij de hoorzittingen over het groenboek interne staatshervorming.

De bedoelde aanpassingen aan de sectorale regelgevingen zullen wellicht vanaf begin 2012 in het parlement kunnen worden behandeld. Er is dus nog voldoende tijd om hierover een beslissing te nemen. Gelet op de betrokkenheid van diverse andere beleidscommissies zou ik durven suggereren dit punt te agenderen op het eerstvolgende overleg van het Uitgebreid Bureau met de commissievoorzitters.

Met oprechte hoogachting,

Annick DE RIDDER

Contactpersoon: Willy Dirkx
tel.: 02 552 13 26
e-mail: willy.dirkx@vlaamsparlement.be